

ΝΑΤΑΛΙΑ ΓΕΡΜΑΝΟΥ

Έτσι, για χάρη σου

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Έτσι, για χάρη σου
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ναταλία Γερμανού
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Πύργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Ναταλία Γερμανού, 2013
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Workbook Stock/Getty Images/Ideal Image
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2013, 6.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0446-2

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΝΑΤΑΛΙΑ
ΓΕΡΜΑΝΟΥ

Έτσι,
για χάρη σου

*Στον πατέρα μου, που μου έμαθε να ζω,
κι όχι απλώς να επιβιώνω...*

Να σας πω λοιπόν δυο λόγια...

Θυμάμαι τον εαυτό μου να μπουσουλάει ανάμεσα σε καλώδια και κάμερες όταν ο μπαμπάς μου έκανε το *Αλάτι και πιπέρι*, αντί να είμαι σε ένα αξιοπρεπές καροτσάκι και να λιάζομαι στο Ζάππειο όπως τα άλλα μωρά.

Θυμάμαι τη μαμά μου να εγκαταλείπει, αριστούχος, το Εθνικό Θέατρο επειδή τον ερωτεύτηκε!

Στο πλατό πέρναγα τέλεια. Δεν έκλαιγα, δεν τσίριζα, δεν ενοχλούσα κανέναν, απλώς παρακολουθούσα μαγεμένη την ιεροτελεστία του Φρέντυ να παίρνει συνεντεύξεις. Κι ας μην καταλάβαινα τίποτα.

Στα δεκαέξι μου, τους έσκασα τη βόμβα: «Θέλω να γίνω ηθοποιός». Η μαμά μου χαμογέλασε σαδιστικά, γιατί ως γνωστόν η εκδίκηση είναι ένα πιάτο που τρώγεται κρύο. Ο μπαμπάς αρκέστηκε σε ένα δημοκρατικό: «Αυτό ξέχνα το άλλο».

Από τα δεκαοχτώ σπούδαζα δημοσιογραφία και δούλευα σε εφημερίδες και περιοδικά. Στα δεκαεννιά γνώρισα το ραδιόφωνο και τα φτιάξαμε – ο πιο μακροχρόνιος δεσμός της ζωής μου. Κάθε απόγευμα στις έξι, ραντεβού στον Sfera. Και τρία χρόνια μετά, γνώρισα το αμαρτωλό πάθος που λέγεται τηλεόραση. Πρώτα στον ANTI1, μετά στο Mega, μετά στον Alpha και τέλος, όπως κάθε δολοφόνος που σέβεται τον εαυτό του, φέτος επέστρεψα στον ιερό κι αγαπημένο πρώτο τόπο του εγκλήματος!

Πάντα έγραφα. Καλές εκθέσεις στο σχολείο κατ' αρχάς.

Δεν ήμουν κακή μαθήτριά, ούτε το τσακάλι της τάξης. Αλλά έγραφα καλά κι όταν έλεγα μάθημα, έβαζα τόσες «σάλτσες», που ανάθεμα κι αν και ο ίδιος ο καθηγητής καταλάβαινε ποτέ αν είχα διαβάσει ή όχι.

Το Έτσι, για χάρη σου ξεκίνησε να γράφεται πολλά χρόνια πριν. Είναι μια φανταστική ιστορία. Ο «Μάνος» γεννήθηκε στο μυαλό μου στα τέλη της δεκαετίας του '90 με αφορμή έναν μελαγχολικό συμμαθητή μου, που πάντοτε είχε μια αύρα μυστηρίου. Την «Ελλη» τη σκιαγράφησα χωρίς κανένα δικό μου στοιχείο, ίσως μόνο τη δειλία της, χαρακτηριστικό που κατάφερα να αποβάλω τα τελευταία πέντε χρόνια. Οι υπόλοιποι ήρωες περιστρέφονται γύρω τους με σκοπό να καταστρέψουν ή να σώσουν αυτή την αγάπη. Θα τα καταφέρουν;

Θα δείτε.

Και μόνο που κρατάτε αυτό το βιβλίο στα χέρια σας αυτή τη στιγμή, εγώ σας ευχαριστώ. Μου δίνετε μια καινούργια ευκαιρία κι αυτό για μένα είναι σπουδαίο. Ξέρετε, όσο καλές, κακές ή μέτριες εκπομπές κι αν έκανα στην τηλεόραση, ο Φρέντυ πάντοτε μου ζητούσε επίμονα να γράψω βιβλία.

Του το υποσχέθηκα, τρεις μέρες προτού φύγει.

Ίσως να το έκανα έτσι κι αλλιώς. Το σίγουρο είναι πως το 'γραψα έτσι, για χάρη του.

Εύχομαι να το αγαπήσετε...

Ναταλία

Η μυρωδιά του καμένου ξύλου· αυτή τον ξύπνησε. Ανοιγόκλεισε τα μάτια του και την είδε. Μια γόπα, με ζωντανή την καύτρα της ακόμη, μισόκαιγε το ξύλο του κομοδίνου, ακουμπισμένη εκεί.

Τσαντίστηκε. Θα το 'χε πει στον γέρο του και ίσαμε εκατό φορές να μην ξεχνάει τα τσιγάρα του από δω κι από κει. Καμιά μέρα θα τους έβρισκαν καρβουνιασμένους και τους δύο... Τι διάολο, βενζινάδικο ήταν. Επικίνδυνο πράγμα.

Πού να βάλει μυαλό ο γέρος.

Τον κοίταξε, έτσι όπως ροχάλιζε βαριά, στο σιδερένιο ράντζο δίπλα του. Τον τελευταίο ενάμιση χρόνο είχε παχύνει. Οι μπίρες. Δεν έκανε πια χωρίς αυτές. Το ένα κουτάκι πίσω απ' τ' άλλο, να πιει, να ζαλιστεί, για να τον πάρει ο ύπνος.

Καλύτερα, σκεφτόταν ο Μάνος. Καλύτερα. Όσο πιο πολύ κοιμόταν ο πατέρας του, τόσο λιγότερο μιλούσαν. Και όσο λιγότερο μιλούσαν, τόσο λιγότερο τσακώνονταν. Έστρεψε το βλέμμα του ακόμα μια φορά στη γέρικη πλάτη του κοιμισμένου άντρα. Δεν του άρεσε αυτό το ροχαλητό.

Σαν ρόγχος ακουγόταν. Ήταν κι εκείνο το παλιό άσθμα...

Αδύνατον να βάλεις μυαλό στον κυρ Θέμο. Έπινε σαν νεροφίδα και κάπνιζε σαν αράπης. Κανέναν δεν άκουγε. «Όχου, μωρέ, θα πεθάνω που θα πεθάνω», ήταν η αγαπημένη του ατάκα, «ας πεθάνω χορτασμένος!»

Ο Μάνος μισόκλεισε τα μάτια του. Πόσων χρόνων ήταν ο πατέρας του; Άρχισε τους πρόχειρους υπολογισμούς. Η μάνα του πέθανε πριν από πέντε χρόνια, ήταν πενήντα τριών, και ο άντρας της την πέρναγε εκεί γύρω στα έντεκα χρόνια. Άρα... Ανατρίχιασε καθώς αναρωτήθηκε αν ο πατέρας του θα έφτανε ποτέ τα εβδομήντα. Τα μάτια του έτσουξαν, τον τσίμπησε η στενοχώρια. «Και βέβαια θα τα φτάσει!» μονολόγησε. «Είναι σκληρό σκαρί ο κυρ Θέμος, και βέβαια θα τα φτάσει και θα τα περάσει κιόλας...»

Στο μικρό δωματιάκι, η υγρασία σου τρύπαγε τα κόκαλα. Είχανε και την ηλεκτρική σομπίτσα βέβαια, αλλά τι να σου κάνει κι αυτή; Βόρεια προάστια, στη Νέα Ερυθραία, ο χειμώνας δεν αστειεύεται. Ο Μάνος κοίταξε μέσα από την τζαμαρία τον σκοτεινό και νοτισμένο δρόμο. Οι αντλίες της βενζίνης με το έντονο κίτρινο χρώμα φώτισαν τη μεταλλική φιγούρα ενός αυτοκινήτου που πλησίασε αργά. Ένα σύντομο κορνάρισμα και τα μεγάλα φώτα ενός Lancia έπαιξαν προειδοποιητικά.

Ο Μάνος σηκώθηκε. Πελάτης. Το πλαστικό ρολογάκι του κομοδίνου έδειχνε τρεις και είκοσι πέντε τα ξημερώματα. Το κρύο τσουχτερό. Φόρεσε το μπουφάν του και βγήκε.

Ηταν πολύ ωραίο αγόρι ο Μάνος. Ο ίδιος δεν το είχε πάρει χαμπάρι. Ίσως γι' αυτό να φαινόταν ωραίος. Ψηλός, καστανόξανθος, μ' ένα κορμί δυνατό, σαν άγαλμα. Μάτια μεγάλα, βαθιά, στο χρώμα της ελιάς. Και ένα στόμα, κάτι χείλια, που τις λίγες φορές που χαμογελούσαν φώτιζαν όλο το πρόσωπό του. Ο πατέρας του κρυφογέλαγε καμιά φορά, βλέποντας τα κορίτσια να κοιτάζουν τον γιο του αναψοκοκκινισμένα την ώρα που έβαζε βενζίνη στο αυτοκίνητό τους. Έπιανε ο κυρ Θέμος τα λιγωμένα βλέμματα, τα γλειψίματα των χειλιών, τα γελάκια τους...

Ο Μάνος, άσχετος με τον φόνο. «Καλημέρα, καλησπέρα, τα λάδια σας είναι εντάξει, να τα ρέστα σας, δεσποινίς, αντίο και καλό δρόμο».

Ανυποψίαστος. Αγνός. Καλό πλάσμα. Ο Μανολάκης του, ο μοναχογιός του...

Δεν τα πήγαιναν ποτέ πολύ καλά οι δυο τους, αυτό ναι. Όσο ζούσε η γυναίκα του, η Φωτεινή, κοίταζε να συμβιβάζει τα πράγματα, γλύκαινε την ατμόσφαιρα μες στο σπίτι. Πριν από πέντε χρόνια τη χάσανε. Λευχαιμία. Πώς να τα βάλεις με το κακό;

Ο Μάνος ήταν τότε στα είκοσι δύο. Είχε τελειώσει από φαντάρος και ετοιμαζόταν να φύγει στην Αμερική, να ψαχτεί εκεί, να δουλέψει, να βγάλει λεφτά, να τελειώσει φωτογραφία, το μεράκι του. Τι ετοιμαζόταν δηλαδή, που δεν κρατιόταν! Ο θάνατος της μάνας του τον γονάτισε. Τον γέρασε πριν από την ώρα του. Πάνε τα σχέδια, πάει η Αμερική. Έμεινε εδώ. Πού να τον αφήσει τον πατέρα του, γέρο άνθρωπο, ολομόναχο και με άσθμα; Και το βενζινάδικο; Πώς να το δουλέψει μονάχος ο κυρ Θέμος χωρίς τη Φωτεινούλα του, που τον τάζε, τον κοιμίζει, του 'ψηνε και το καφεδάκι του, «του σούρουπου»;

Γιατί αυτός ήταν ο αγαπημένος του καφές: «του σούρουπου». Εκεί, πάνω που έδυε ο ήλιος, ερχότανε η Φωτεινή με τον δίσκο και το φλιτζανάκι που άχνιζε. Κάτι το καϊμάκι, κάτι το γέλιο της Φωτεινής που πιο λαμπερό δεν είχε δει στη ζωή του, τελειωνε όμορφα η μέρα για τον κυρ Θέμο. Τότε. Τώρα...

Η ανάσα του βάρυνε. Δεν έκανε να στενοχωριέται. Έβαλε φωνή στον γιο του. «Μανόλη!»

Ο μικρός σήκωσε το κεφάλι του από τις σαπουνάδες ενός μαύρου Golf. «Έλα, πατέρα;»

«Το τελευταίο πλένεις, για έχεις κι άλλο;»

«Το τελευταίο. Τι θες;»

«Τίποτα. Τίποτα...»

Ο Μάνος πέταξε το σφουγγάρι μέσα στον κουβά με τη σαπουνάδα και σκούπισε τα χέρια του στη φόρμα. Πλησίασε απορημένος. «Τι είναι, πατέρα, τι θέλεις;»

«Όχου, μωρέ, αφού σου είπα, τίποτα, έτσι ρώτησα, να δω πόσα αμάξια έπλυνες σήμερα».

«Γιατί, έχω μπόνους;»

«Έλα, πολλά λες. Άντε, τελειώνε. Και σουρουπώνει...»

Ο Μάνος χαμογέλασε. Ωστε αυτό ήταν! Ο καφές «του σούρουπου». Πώς τον νοσταλγούσε ο καημένος ο γέρος.
«Πατέρα, μπας και θες κανένα καφεδάκι;»

Τρεμόπαιζαν τα βλέφαρά του. «Πουφ! Από ποιον, μωρέ; Εσύ δεν ξέρεις ούτε να βράσεις το νερό. Ο καφές σε μάρανε, τρομάρα σου!»

«Πάω να σου τον φτιάξω».

Σε πέντε λεπτά, ο καφές «του σούρουπου» είχε ψηθεί. Τον έβαλε στον δίσκο και πλησίασε τον πατέρα του χαμογελώντας.

Αχ, το χαμόγελο! Το χαμόγελο της Φωτεινής, ίδιο κι απαράλλαχτο.

«Τι είναι αυτό; Χωρίς καϊμάκι, χωρίς φουσκάλες, καφές είναι αυτό το μαυροζούμι; Α πα πα, δεν τον πίνω, χύσ' τον, πέτα τον...»

Ο Μάνος ακούμπησε τον δίσκο στο πλαστικό τραπέζι και ξαναγύρισε στο μισοπλυμένο Golf. Κρυφοκοίταξε τον γέρο.

Σιγά μη δεν τον έπινε!

Η Έλλη έβαλε το πόδι της μες στο νερό, ως τον αστράγαλο, για να το δοκιμάσει. Καυτό. Ωραία, αυτό ακριβώς χρειαζόταν. Χώθηκε μέσα στους αχνιστούς αφρούς και στερέωσε τον μεγεθυντικό καθρέφτη ανάμεσα στα γόνατά της. Με το τσιμπιδάκι αφαίρεσε δυο τρεις τριχούλες που περίσσευαν από τα φρύδια της και αποφώθηκε στο να κοιτάζει το είδωλό της.

«Αχ, Έλλη, Έλλη», μονολόγησε, «σαν να γερνάς, μου φαίνεται!»

Ε, εντάξει, δεν ήταν πια δεκαεννιά χρόνων. Μόλις πέρασε τα τριάντα. Όσο μεγάλωνε τόσο ομόρφαινε, βέβαια, αλλά άντε να την πείσεις γι' αυτό. Ξανακοίταξε τον εαυτό της στον μεγεθυντικό καθρέφτη. «Θα 'θελα να 'χα γαλάζια μάτια», σχολίασε μονάχη της. Πρόσεξε τις μικρές γραμμούλες γύρω τους. Ήταν από τα χρόνια της ανεμελιάς της, που γέλαγε συνέχεια. Που ήταν ένα χαρούμενο, καλομαθημένο κορίτσι το οποίο τριγύριζε στο Λονδίνο – δήθεν για να σπουδάσει.

Χάιδεψε το σώμα της κάτω απ' τους αφρούς. Άσ' τους να λένε για γυμναστικές και διατροφές. Αυτή το 'χε το κα-

λοφτιαγμένο σώμα από γεννησιμιού της. Ωραίο σκαρί από κούνια, τι να ψάχνουμε τώρα. Η Έλλη, το πλουσιοκόριτσο από την Κηφισιά. Με τα καστανά μάτια της ελαφίνας και τα σκούρα, κοντοκομμένα μαλλιά.

Μια Σκορπίνα με ωροσκόπο Σκορπιό. Η αστρολόγος της είχε ανατριχιάσει την πρώτη φορά που της έφτιαξε τον αστρολογικό της χάρτη. «Τι είσαι συ, τι είσαι συ, τι δαίμονας είσαι...» μουρμούριζε πάνω απ' το λάπτοπ της.

Η Έλλη γελούσε. «Ελένη, τι θες τώρα, εμείς οι Σκορπίνες είμαστε όλες εγκληματικές, δεν το ξέρεις;»

Είχε μανία με τα ζώδια. Συνέχεια ρωτούσε, μάθαινε, ασχολιόταν. Η Έλλη ήθελε να ξέρει τι θα της συμβεί, για να το υποδεχτεί καλύτερα. Ή για να το αντέξει καλύτερα. Ήθελε να τα ξέρει όλα.

Άφησε τον καθρέφτη στο πάτωμα και χώθηκε ολόκληρη κάτω από τη σαπουνάδα. «Γαμώτο μου, θέλω να ερωτευτώ...»

Λέγετε;» έκανε ο Μάνος αρπάζοντας το ακουστικό.
 «Έλα, ρε όμορφε!»
 «Έλα, Ανδρέα».
 «Απογοητευμένο σε ακούω. Περίμενες τηλέφωνο;»
 «Από ποιον;»
 «Ξέρω γω; Εσύ 'σαι και μυστήριος, να πούμε, δε μας τα
 λες και όλα».
 «Μαλακίες».
 «Καλά, καλά... Πάμε για κανένα ποτό;»
 «Δεν μπορώ, ρε συ, δουλεύω απόψε».
 «Πάλι; Κλείστε το μια φορά το ρημάδι στις οχτώ».
 «Δε γίνεται, αφού ξέρεις, φωνάζει ο ιδιοκτήτης».
 «Άσε τον πατέρα σου στο μαγαζί».
 «Τρελός είσαι, ρε, δεν τον αφήνω μονάχο του!»
 «Έλα, ρε Μάνο, θέλει να σε δει και... το άτομο».
 «Ποιος;»
 «Ποιος, λέει ο μαλάκας. Η Βάνα, ρε συ!»
 «Α, ναι, η Βάνα».
 «Ναι, η Βάνα! Την ξέχασες την αιώνια καπούρα σου;»
 «Το είχα ξεχάσει».

«Άμα λέω εγώ ότι δεν πας καλά! Λοιπόν, θα πάμε στο μπαράκι;»

«Ανδρέα, σου είπα, δε γίνεται, μην επιμένεις, άσ' το, άλλη φορά».

«Άντε, καλά! Καλές δουλειές απόψε, το πολύ φιλότιμο θα σε φάει εσένα...»

Έκλεισε το τηλέφωνο και βγήκε έξω. Η ασημιά Mercedes ήταν σταματημένη εδώ και αρκετά λεπτά μπροστά απ' την αντλία με τη σούπερ αμόλυβδη.

«Άμα είναι να περιμένουμε να μιλάτε και στο τηλέφωνο για να εξυπηρετηθούμε, να μας το πείτε, να πάμε αλλού να βάλουμε βεν-»

«Να το φουλάρω;»

«Να το γεμίσεις. Και να μη με διακόπτεις όταν σου κάνω επίπληξη. Κανένας σεβασμός πλέον η νέα γενιά...»

Λοξοκοίταξε τον γέρο που γκρίνιαζε. Καλοστεκούμενος, όχι πάνω από εξήντα. Γκρίζα μαλλιά, γκρίζο κοστούμι, γκρίζα και η Mercedes. Η απόλυτη συμφωνία του γκρι. Το μόνο που έσπαγε κάπως τη μονοτονία ήταν η γυναίκα δίπλα του. Εντυπωσιακή, γύρω στα σαράντα πέντε την υπολόγισε. Φόραγε μαύρη γυαλιστερή καμπαρντίνα κι ένα κόκκινο φουλάρι δεμένο γύρω απ' τον λαιμό της, κόκκινο της φωτιάς, σαν το κραγιόν της.

Ο Μάνος την κοίταξε, αλλά τράβηξε βιαστικά το βλέμμα όταν είδε πόσο επίμονα τον παρατηρούσε. Η όμορφη κυρία είχε κολλήσει πάνω του τα γαλάζια μάτια της, σαν διάφανες αστραπές.

Τώρα τι ήθελε να του πει μ' αυτό το βλέμμα;

Ο κύριος στο τιμόνι συνέχιζε να μουρμουράει για τον

κατήφορο που είχε πάρει η νέα γενιά. Ο Μάνος ακούμπησε το πιγούνι του στον αγκώνα του και κρυφοκοίταξε ξανά τη συνοδηγό. Τι μάτια ήταν αυτά! Τι να του ήταν άραγε του γέρου; Να ήταν γυναίκα του, ανιψιά του, γκόμενα, φίλη;

Τα κόκκινα χείλη σφίχτηκαν σε μια γκριμάτσα που έμοιαζε με χαμόγελο. Του χαμογελούσε!

Ανταπέδωσε το χαμόγελο όσο πιο βιαστικά μπορούσε και έσκυψε στον γέρο. «Εξήντα ευρώ, παρακαλώ».

«Ορίστε. Εξήντα ακριβώς· αν περιμένεις πουρμπουάρ, λυπούμαι, αλλά κι εγώ περίμενα μια ώρα να τελειώσεις το τηλεφώνημά σου μέσα, οπότε δεν—»

«Καληνύχτα σας, κύριε. Και κυρία...»

Η κυρία τού έστειλε μια τελευταία γαλανή ματιά, την ώρα ακριβώς που η Mercedes έβγαινε από το βενζινάδικο.

Ο Μάνος γέλασε μόνος του και μπήκε στο δωματάκι.

Ο κυρ Θέμος παρακολουθούσε τα δρώμενα πίσω από την τζαμαρία. «Έχεις και κατακτήσεις, ρε τσογλάνι, πανάθεμά σε!»

«Σιγά τις κατακτήσεις».

«Ναι, καλά, δε βλέπω εγώ νομίζεις».

«Τι βλέπεις δηλαδή, ρε πατέρα;»

«Τις θηλυκές. Πώς σε κοιτάνε, πώς σε λιγουρεύονται, μονάχα εσύ δεν παίρνεις χαμπάρι».

«Δεν είμαι για γκομενιλίκια εγώ τώρα».

«Γιατί, πούστης θα μου γίνεις;»

«Πατέρα!»

«Καλά λέω. Είκοσι επτά χρονών είσαι. Παίδαρος, δεσπλατάρες. Είσαι και ψηλός!»

«Αφού από σένα πήρα».

«Από μένα, τότε, γιατί τώρα σκέβρωσα. Σαν νάνος έχω γίνει, πανάθεμά με, λες και η πλάτη μου έσκυψε από μόνη της, να 'ρθει ίσα με τη Φωτεινή...»

Παύση. Δε μίλησε κανείς από τους δύο. Το όνομα της μάνας του έφερνε πάντα σιωπή ανάμεσά τους.

Ο Μάνος κοίταξε την κοπέλα που είχε μείνει μέσα στο αυτοκίνητο. Φαινόταν χαμένη στις σκέψεις της, τυλιγμένη με ένα χοντρό πορτοκαλί μπουφάν. Είχε σκιστά ελαφίσια μάτια και σκούρα, κοντοκουρεμένα μαλλιά. Την κοιτούσε σαν μαγνητισμένος, χωρίς κι αυτός να μπορεί να καταλάβει το γιατί. Δεν ήταν η ομορφιά της που του το προκαλούσε αυτό, κάτι άλλο ήταν, κάτι που δεν μπορούσε να το εξηγήσει. Λες και την ήξερε από κάπου – αλλά όχι, αποκλείεται, θα το θυμόταν.

Σαν να είχε λάβει το μήνυμα, σαν κάποιος να είχε φωνάξει σιωπηλά το όνομά της, η κοπέλα σήκωσε τα μάτια προς το μέρος του. Τον κοίταξε. Ύψωσε ελαφρώς τα φρύδια της κι ύστερα στράφηκε απότομα αλλού. Αλλά για λίγο. Σύντομα τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν ξανά. Τους χώριζε ένα πεζοδρόμιο και μια τζαμαρία, αλλά ήταν σαν να μην τους χώριζε τίποτα.

Η Έλλη και ο Μάνος κοιτάχτηκαν για πρώτη φορά στη ζωή τους.

Θα μπορούσε να είναι μια κλασική ροζ ερωτική ιστορία. Αλλά δεν είναι.

Πολύ απλά, γιατί αυτός ο έρωτας δεν έχει τέτοια απόχρωση· έχει το κόκκινο του πάθους και το μαύρο του μίσους.

Για χάρη της Έλλης, ο Μάνος θα κινδυνέψει πολύ, όπως κινδυνεύουμε πάντα όταν ερωτευόμαστε μέχρι θανάτου. Θα παλέψει με εχθρούς ορατούς και αόρατους, ακόμα και με την ίδια τη συνείδησή του.

Και για χάρη του Μάνου, η Έλλη θα τινάξει την «τέλεια» ζωή της στον αέρα. Και θα αρχίσει πάλι απ' το μηδέν.

Κανονικά, μια τέτοια αγάπη αξίζει να σωθεί. Θα σωθεί; Μακάρι...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN-978-618-01-0446-2

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 14195

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η